

(reportáž z festivalu Folkový špíz 2010)

Na podzim je kraj Českomoravské vysočiny smutný. Je ve znamení mlhy a opadaného listí. Nostalgii podzimu lze ale přerušit něčím pěkným, co zahřeje duši. V Náměšti nad Oslavou se v sobotu 6. listopadu 2010 konal již 11. ročník festivalu Folkový špíz. Jsou festivaly trvající řadu dní, na nichž se jako na orloji střídají účinkující. Folkový špíz je festivalem komorním, festivalem pro ty, kteří z okolí či z větší dálky váží cestu do místní sokolovny. Otcem a hlavním organizátorem akce je písničkář z Třebíče, **Pavel Pokorný**. Letos Pavel Pokorný krom účinkujících pozval zcela jistě pro něj toho nejmilejšího diváka na světě - roční dcerku Táňu, kterou občas maminka vodila ještě za obě ruce k pódiu. Táně zářily oči, když sledovala tatů s kytarou.

Je tradicí, že prvním účinkujícím festivalu je jeho organizátor. Pavel Pokorný s kytarou a foukací harmonikou nepatří mezi písničkáře prosazující se za každou cenu. Patrně nikdy nebude zářit na nebi hvězd, ale ve svých písních sděluje své city a pocity, kterým diváci jistě věří. Bez nadšenců jako je Pavel Pokorný by byl svět o něco víc fádní a smutný. Festival měl jako vždy své překvapení. Tím byl letos **Petr Novotný**, používající pro odlišení od svého slavnějšího jmenovce dodatek „nebavič“. Jenže na rozdíl od „jmenovce – baviče“ jsem u nenápadného a skromného „nebaviče“ vždy vychutnával jeho citlivé hlášky, které seděly a na setkáních s jeho mateřskou kapelou Žalman a spol. jsem se nahlas chechtal jeho fejetonům a postřehům. Petr Novotný se tentokrát představil v pro mě neznámé podobě - jako „začínající písničkář“. Petr Novotný vyměnil basovou kytaru za kytaru, na kterou většinou nehraje a přednesl několik svých písní. Stejně jako fejetony i texty jeho písní zněly s nadhledem nad trápením tohoto světa a byly plné krásných metafor. Byl bych rád, kdybych si zážitek s písničkářem Petrem Novotným, který navíc doprovodil Pavla Pokorného na basovou kytaru, někdy mohl zopakovat. Ohlášena skupina s názvem **Žalozpěv** nemá zatím webové

stránky. Vede ji chlap jako hora, který se jmenuje Jiří Nohel. Kapelníka doplňují ještě housle a flétna. Žalozpěv má mateřský přístav ve vesnici Níhov, nedaleko od místa konání festivalu. Silný hlas Jiřího Nohela sděluje veliká slova o lásce a je patrné, že zvuk kapely zní často i v kostele a lze ji bez váhání zařadit mezi křesťanské skupiny. Žalozpěv doprovodil v několika písních Petr Novotný na basovou kytaru. Každopádně je záslužné, když i na malé vesnici si najde několik mladých lidí čas a odtrhne zbytek populace od hospody a nekonečných připitomělych „mýdlových TV seriálů“.

Inspiraci u Mozarta a možná i u dětské literatury hledala kapela **Leporelo**, když hledala svůj název. V kapele není třeba představovat hráče na klávesy, kytaru a akordeon, zpěváka a skladatele Ivo Cicvářka. Ivo Cicvářek byl vždy svůj a bohužel jeho TV pořady jsou jen hudbou minulosti. Leporelu vévodí hlas Markéty Tulisové, která krom zpěvu i skládá. Markétu bylo na loňském festivalu možné vidět u vchodu do sálu, kde kontrolovala vstupenky. Netušil jsem, že tahle blondýnka, kterou nelze zcela jistě podle „společenského klišé“ nazvat ani hloupou, ani křehkou, vládne tak nádherným hlasem a výrazem. Zkrátka a dobře, opět byl pro mě vykopán jeden skrytý poklad a doufám, že nejen pro mě. S Leporelem letí čas a zbývá touha vidět je znovu. Na závěr přidala Markéta Tulisová indiánskou píseň zpívanou acapella. Tohle si mnoho zpěvaček bez újmy na renomé nemůže dovolit, ale Markéta byla i zde suverénní.

Pro řadu diváků byla zcela jistě jedním ze dvou magnetů festivalu kapela **Pacifik**. Původně měl dorazit jen letošní sedmdesátník a kapelník Tony Linhart s Helenou Maršálkovou, ale neohlášeně se přidal ještě kytarista a zpěvák Jan „Andělín“ Frühwirt. Tony Linhart úspěšně překonal spoustu problémů včetně zdravotních a na jevišti ten večer jen zářil. Helena Maršálová zpívá s Pacifikem již od roku 1971 a její hlas jako nůž je rodinným zlatem kapely. Vynikající kytarista a dobrý zpěvák „Andělín“ do kapely zapadl, včetně převzetí písní zpívaných kdysi Václavem Maršálkem. Většina písní Pacifiku zlidověla a myslím, že si sál sokolovny v Náměšti ten večer přišel na své.

Žofie Kabelková, další účinkující, to nemá z rodné Jihlavy do Náměště daleko. Žofie je křehká polní kytka z Vysočiny hrající si se svými písněmi ve vysokých polohách, či jen tak něžně hladí posluchače. V doprovodu kontrabasů **Lucie Cíchové** a kláves Ivo Cicvářka zněly písně z obou desek této velmi osobité písničkářky a na závěr přidala svůj obvyklý pamlsek - píseň z filmu *Nejasná zpráva o konci světa*, zpívanou acapella.

Špíz nám chutnal

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 15 Listopad 2010 01:00

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 15 Listopad 2010 01:00